

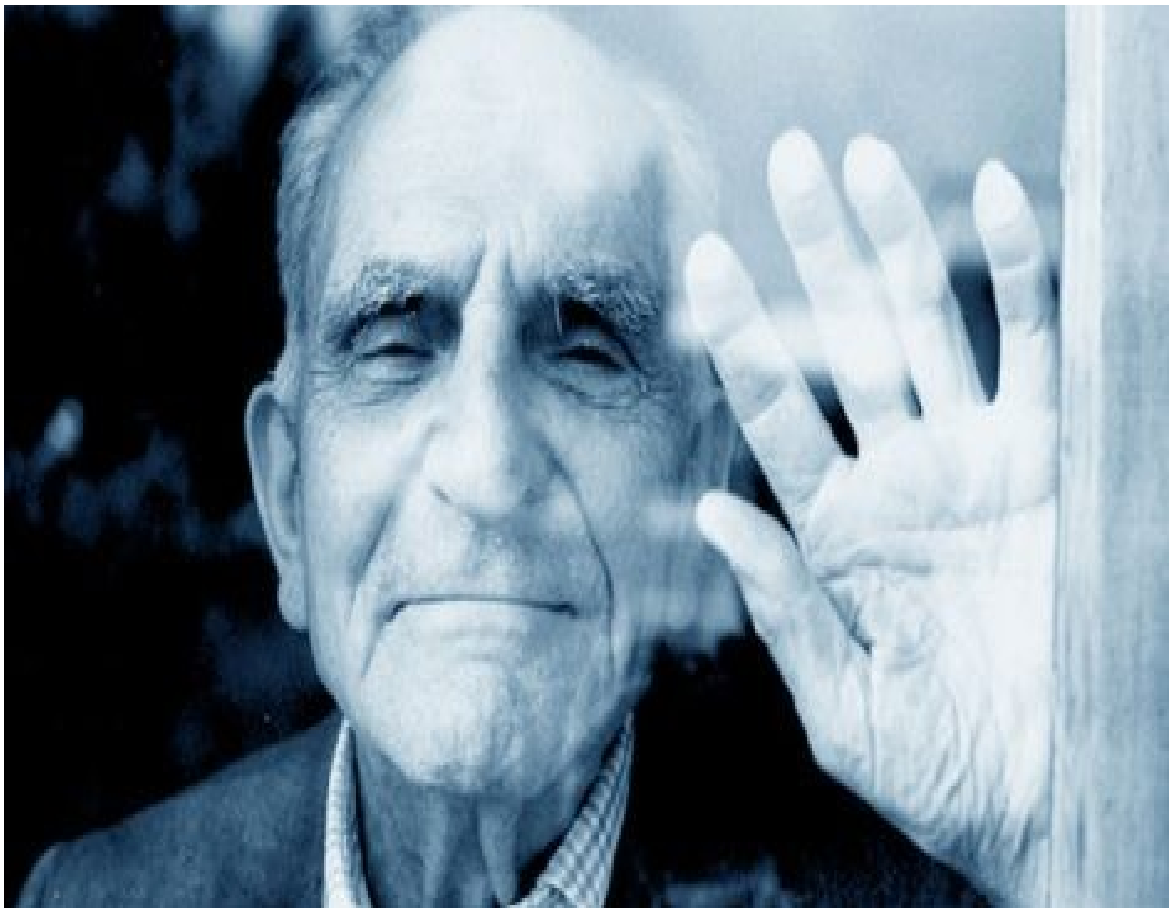
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ
POESÍA ITALIANA CONTEMPORANEA

2 Ποιήματα του Ατίλιο Μπερτολούτσι

2 Poemas di Atilio Bertolucci

Μετάφραση : Σωτήρης Παστάκας

Traducción: Sotirios Pastakas

Attilio Bertolucci (San Prospero Parmense, 18 novembre 1911 – Roma, 14 giugno 2000) è stato un poeta italiano, padre dei registi Bernardo Bertolucci e Giuseppe Bertolucci. La poesia di Bertolucci è a suo modo semplice e complessa. La sua vocazione alla descrizione e al racconto lo ha naturalmente condotto a evitare l'intensa liricità della poesia pura ed ermetica per rivolgersi piuttosto a una lingua poetica intelligibile e alla narrativa in versi. La produzione, che comincia nel 1929, comprende raccolte poetiche, un romanzo familiare in versi, prose, traduzioni di autori inglesi e francesi come William Wordsworth e Charles Baudelaire.^[1] Un intellettuale disponibile, che è stato poeta, traduttore, critico, sceneggiatore, documentarista, ma la cui figura centrale e decisiva resta quella di poeta, come la critica contemporanea gli ha definitivamente riconosciuto. Attilio Bertolucci è un poeta che la critica considera tra i grandi del Novecento italiano e la cui importanza è cresciuta a partire dagli anni cinquanta. Le caratteristiche della sua poetica, per forme e contenuti, lo inseriscono nel filone della linea “antinovecentista” che parte da Saba per proseguire con Penna, Caproni, Giudici, richiamandosi da un lato ai crepuscolari e a Pascoli e, dall'altro, proponendo un modello alternativo alla poesia “pura” o “ermetica” del secondo Ungaretti, di Quasimodo, di Montale.

Ο Ατίλιο Μπερτολούτσι (San Prospero Parmense, 18 Νοεμβρίου 1911 - Ρώμη, 14 Ιουνίου 2000) ήταν Ιταλός ποιητής, πατέρας των κινηματογραφιστών Bernardo Bertolucci και Giuseppe Bertolucci. Η ποίηση του Μπερτολούτσι είναι με τον δικό της τρόπο απλή και περίπλοκη. Η κλίση του για περιγραφή και αφήγηση τον οδήγησε φυσικά να αποφύγει τον έντονο λυρισμό της καθαρής και ερμητικής ποίησης και να στραφεί μάλλον σε μια κατανοητή ποιητική γλώσσα και αφήγηση στίχων. Η παραγωγή, που ξεκίνησε το 1929, περιλαμβάνει ποιητικές συλλογές, ένα οικογενειακό μυθιστόρημα σε στίχους, πεζογραφία, μεταφράσεις αγγλικών και γαλλικών συγγραφέων. Ένας καλοπροαίρετος διανοούμενος, ο οποίος ήταν ποιητής, μεταφραστής, κριτικός, σεναριογράφος, δημιουργός ντοκιμαντέρ, αλλά του οποίου η κεντρική και αποφασιστική φιγούρα παραμένει αυτή του ποιητή, καθώς η σύγχρονη κριτική τον έχει αναγνωρίσει οριστικά.

LA ROSA BIANCA

Coglierò per te
l'ultima rosa del giardino,
la rosa bianca che fiorisce
nelle prime nebbie.
Le avide api l'hanno visitata
sino a ieri,
ma è ancora così dolce
che fa tremare.
E' un ritratto di te a trent'anni,
un po' smemorata, come tu sarai allora

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Θα κόψω για σένα
το τελευταίο τριαντάφυλλο του κήπου,
το λευκό τριαντάφυλλο που ανθίζει
με τις πρώτες ομίχλες.
Οι άπληστες μέλισσες το επισκεπτόταν
μέχρι χθες,
κι είναι ακόμα τόσο γλυκό
που σε κάνει να τρέμεις.
Είναι το πορτρέτο σου μετά από τριάντα χρόνια,
λίγο ξεχασιακό, όπως θα είσαι τότε.

ΠΑΕΣΕ D' INVERNO

Che il sole dopo la neve
appaia, e le nuvole si tingano di rosso
come schiave: la neve sui tetti
un rossore colorirà, guancia di principessa.
S'alzi un leggero vento
e spenga l'acqua, che s'era addormentata,
con assonnata voce di pastore;
escano fanciulle con scialli,
lampeggiando gli occhi neri,
e improvvisamente corrano punte dall'aria
simili a uccelli che s'alzino a volo.
E gli zingari rubino ragazzi.

ΧΩΡΙΟ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ας παρουσιαστεί μετά το χιόνι ο ήλιος
και τα σύννεφα ας βαφούν στα κόκκινα
σαν σκλάβες: το χιόνι στις στέγες
ας βάλει ένα ρουζ, μάγουλο πριγκίπισσας.
Ας σηκωθεί ένα ελαφρύ αεράκι
να σβήσει τη βροχή, που είχε αποκοιμηθεί,
με τη νυσταλέα φωνή του βοσκού.
Τα κορίτσια ας βγούνε με τις εσάρπες τους,
ας τρεμοπαίζουν τα μαύρα μάτια,
και μόλις τις τσιμπήσει το βοριαδάκι
έτοιμες σαν τα πουλιά ας πετάξουν.
Κι οι τσιγγάνοι ας κλέψουν τα παιδιά μας.